

Universitätsbibliothek Paderborn

**Sōkratus Scholastiku Kai Ermeiu Sozomenu Ekklesiastikē
Istoria**

Socrates <Scholasticus>

Mogvntiae, 1677

Cap. VIII. De Procopii defectione, & miserabili interitu. Item de Eleusio
Cyziceno, deque Eunomio Haeresiarcha: & quomodo is Eleusio
successerit.

urn:nbn:de:hbz:466:1-14233

τριάντα βεβαιωμένων ταῦτα δέσματες, οἱ ἐπειδὴν σύνθετοι καὶ περικλήπταις μετέδωκαν, οἱ δὲ θύγατρες ταῖς παντοχεῖ ἐκκλησίαις ἐθίλωσαν λογισάμφρον ἢ ὡς εἰκὸς, εὐδόξιον τὸ οἰκεῖον μετέδωκαν ποιῆσιν τὰ βασιλεῖα καὶ διαβαλεῖν αὐτὸς, ἔγνωσαν φθάσαι, καὶ τὰ πεπειραμένα σὺν λαμψάκῳ μιλώσαι ὁ δὲ χρήστοις, ἐπανόντι χάλεπὶ τῷ βασιλεῖ σὺν δράκοντι ηὔσκλεια τελευχόντες. Διόδην μὲν γὰρ τῷ αὐτοφρῷ εἰς τὴν περιβολὴν πομφὴν, μέχει ποὺς σωτῆλθεν εὐδόξιον δὲ τὰ περὶ βασιλέα ἡ σύνθησις αὐτῷ ἤδη τῷ γνώμονι δικαιεῖτο. περιστελθεῖν τὸν τοῖς σὺν λαμψάκῳ περιβολαῖς παρεκκλησατεῖν μὴ διαφέρεσθαι περὶ τὸν οἰκεῖον εἰπεῖ διάλειπον, καὶ τὴν σὺν κανταύλινεπόλει φρουρίῳ πάπατειν, καὶ τὰ βέβελυμάρα τῷ τῷ σεληνίσια διδούμενον εὐδόξιον εὑμέρφως, κυνθεῖς περὶ τὸν οἴκον ὄργην, σύν μὴ περιεργασίαις οἰκεῖον περιστέταξε τὰς δὲ ἐκκλησίας περιστολὰς τοῖς αὐτοῖς τὸν εὐδόξιον. Οὐ τέτω δὲ τὴν συρίαν καλέλαβεν ὑφωεῦτος, μὴ πῶς οἱ πέροι ταῖς οἰκίαις χρομένας τεκανοὶ θετεῖς πονδᾶς λύσωσι τῷ δὲ μετέντελει μὴν δὲ Θησούπολι περιεργασίαν φυγὴν καλεσίνασε παντίν τὸν βίον πεδεῖς, ἐφέταλος σύν δὲ εὐζωϊ μὴ κοινωνεῖσθαι, τῷ δὲ ἐκκλησιῶν ἀπίλαυνεν, εἰς δεκάτην τε ἐζημιώσει, καὶ ἥκειτο, καὶ αὖτας επέστησε.

Κεφ. ι'.

Πρὶν δὲ τὸν πατέρα τοῦ προκοπίου, καὶ τὸν διάδημα τοιευτῆν ἔτι δὲ τοῦ Ιωάννου Φανερώπου, καὶ τοῦ Ιωνάννου τοῦ αιρετικοῦ δὲ πως τὸν εἰλεύθερον διεδίξασθαι.

Γέγονε δὲ τότε, ὡς συμβαλεῖν ἐστι, καὶ τέτων δεινότεροι, εἰ μὴ ὁ καὶ περικόπιον ἐπέλασε πόλεμος τυρευνίσας γὰρ σὺν κανταύλινεπόλει, καὶ πολλαὶ σὺν βραχεῖ λέγοντος σεβίλιαις αἴρονταις, ἀπείγειον δὲ καλεῖται. οἱ δὲ σὺν συείας ἐλάστας, συμβάλλεις ἀποτελεῖσθαι ναυάλειαν τῆς φρυγίας

A profecto, ut conjicere licet, his graviora tunc temporis fuissent perpetrata, nisi bellum Procopii supervenisset. Nam cum iste tyrannidem arripuissest Constantinopoli, ac brevi temporis spatio maximas copias sibi comparasset, adversus Valentem contendit. Valens igitur est Syria digressus, juxta Nacoliam urbem Phrygiae, cum

A corum que quisque gesserit. His decretis, Eudoxianos ad se vocarunt, & penitentia copiam eis fecerunt. Sed cum isti minime obtemperassent, Episcopi decreta sua omnibus ubique Ecclesiis per literas significarunt. Cum autem suscipientur Eudoxium, ut erat verissimum, aulam Principis ad partes suas traducturum, & ipsos calumniaturum esse; prevente illum statuerunt, & ea quæ Lampaci gesta erant, judicare. Quod quidem etiam praestiterunt, Valentem Imperatorem Heracleam adeuntes, ē Thracia tum revertentem. Fratrem enim Romanum proficiscentem, aliquatenus comitatus fuerat. Verum Eudoxius Imperatoris & aulicorum animos jam in sententiam suam pertraxerat. Itaque Imperator legatos Lampacenii Concilii ipsum adeuntes hortatus est, ne ab Eudoxio dissiderent. Quibus contradicentibus, & fraudem Constantinopoli factam, initaque ab Eudoxio consilia adversus Seleucenæ Synodi decreta objecientibus, Imperator ira succensus, illos quidem abire in exilium jussit: Ecclesiæ vero Eudoxianis tradi. Post hæc Imperator in Syriam perrexit. Verebatur enim, ne Persæ triginta annorum industrias quas cum Joviano paci fuerant, rumperent. Sed cum Persæ nihil novi moliti essent, Antiochia confedit. Quo quidem tempore Melætium Episcopum exilio damnavit. Paulino autem pepercit, vitæ illius sanctimoniam reveritus. Eos autem qui cum Euzoio non communicarebant, Ecclesiæ expulsi, & partim pecuniis mulctavisti, partim tormentis affecisti, aut aliis modis vexasti.

CAP. VIII.

D De Procopii defectione, & miserabili interitu. Item de Eleuso Cyziceno, degne Eunomio Hæresiarcha: & quomodo is Eleuso successerit.

Procopio manum conseruit Quem Agi-
lonis & Gomoartii Ducum ipsius prodi-
tione, vivum cum cepisset; & ipsum, &
proditores ejus miserabili mortis gene-
re interfecit. Hos enim, licet se illis be-
ne velle jurejurando affirmasse, medios
serta dissecuisse dicitur. Procopi vero
cruta, duabus arboribus haud procul a se
invicem distantibus ad terram inflexis,
alterum alteri arbori alligavit: aeternus
arbores in sublimi erigi permisit. Que-
cum ad naturalem stationem reverte-
rentur, hominem discepserunt. Con-
fiteat hoc bello Valens Nicæam venit.
Cumque iam in quiete & otio degeret,
eos qui non idem cum ipso de Divinitate
sentirent, turbare iterum aggressus est.
Principue verò iis successebat qui Lam-
placi convenerant, eo quod Episcopos
qui Arii opinionem sequebantur, & for-
mulam fidei quæ Arimini fuerat exposita,
condemnasset. Hujusmodi ira lucen-
tius, Eleusium ab urbe Cyzico accer-
dit. Et Episcoporum Arianorum colle-
cto Concilio, invitum cogere eum ce-
pit, ut cum illis in doctrina fidei consentiret.
Atili initio quidem restitit. Postea
vero exilium & proscriptionem
bonorum reformidans: Hec enim Im-
perator ei minabatur nisi paruisset, fecit
quod immitabatur: statimque ipsum
facti sui perirent. Et Cyzicum reversus,
peccatum suum palam in Ecclesia con-
fessus est, hortatusque ut alterum suo lo-
co Episcopum ordinarent. Neque enim
fas esse, ut pse amplius sacerdotio fun-
geretur, qui pe qui sua fidei proditor
extirisset. Verum Cyziceni, cum ob-
vita ejus integratatem singulari cum ob-
servantia ac benevolentia prosequeren-
tur, alterum Episcopum habere nolu-
erunt. Que cum Eudoxius compumperisset,
qui Arianorum secta præferat Constanti-
nopolii, Eunomium Cyzici Episcopum D
ordinavit. Hinc enim utpote facundia
pollentem, Cyzicenos in suam sententi-
am suadendo facile perductum sperba-
bat. Eunomius itaque cum venisset Cy-
zicum, juxta Imperatoris præceptum
exidente illinc Eleusio, Ecclesias occu-
pavit. Il vero, qui Eleusium sectantur,
extra urbem constructa Ecclesia, ibi col-
lectas egerunt. Sed de Eunomio, ac de
hæresi que ab illo cognominata est, pau-
lo postea dicam.

A πόλιν τερραδοσίᾳ τε ἀγέλαιῳ καὶ γυμναρί-
τῶν αὐτὸς σφαγὴν, θυρῆτας, αὐτὸν τε τῷ
σὲν τερραδότας ἐλεειώς αὐτὸς εὖ μηδέ
λέγε), καίπερ εὐοεῖν αὐτοῖς οὐδετος, πάν
διχῇ διελεῖν. τερραποτίς ὁ δύο σένδρους εἰ-
δότης πολλές διεσθῶτες κατακαμφθεῖσι τοῖς
τίλων ἐκάλεργον ἐκάλεργον φυτό τερραποτίς εἰ-
λαθε, καὶ διφίκεν αὐτεγέρεας τὰ δέ, τερραπο-
τίσανθησάσιν αὐτορθωθεντα, δικαστετα-
θρωπον. ἐπειδὴ τε λαθεῖται εἰχεν οπόλεμο, ταῦ-
τας νίκας αὐτοῖς τοῖς γεγονότας, αὐθιστή-
σετες σὲν εὖ όμοιως αὐτῷ τερραποτί-
ται λαμβάκια σιωπελθόντων, καθότι κρανίοτα
δρείς φεγγύτας Πτησικόπεις, Ε τίλων εἰ δη-
μηνιώ τοῖς τῆς πίσεως ἐκλεθεῖσαν γραψι-
απεκτίνεταιν. ξτωτοῖς εὖχων οργῆς, αὐγέστη-
κυζίκη εἰλεύσιον καὶ δύμοδόξων αὐτῷ Πτη-
σικόν σύλλογον καθίστας, εἰσιάζει κονταίω-
τοις τῆς πίσεως ὁ δέ, τὰ πέσωτα διδοῖς αἴ-
τενεν. τερραποτίαν ὁ Φυγητὸς καὶ τῆς θοίας αὐτο-
ρεσιν δεῖσας λαμπτα γνήπειλαι μητερούν,
τὸ τερραποτίθεντεποίστε καὶ εὐθὺς μελεμένοις
ἐπανελθεντες εἰς κύζικον. Δημοσίᾳ τηνάκ-
τιαν Πτησικής ἐκκλησίας ἔξηγειλε, καὶ επει-
δίπτοπον χειροτονεῖν ταρεκελόδειον εἴπα-
γματεῖδης μη τερραποτίκενετι, αὐτοῖς εἰ-
μαθεῖται. τερραποτίαν γηρόμορφον κυζίκων δι-
αιδοῖς τοῖς αὐτοῖς πολιτείας εὐνοι τα μάλια
αὐτῷ τυγχάνοντες, ἔτερον εἶχεν ἐπικαπνο-
ύ εἴλοντες ἐπειδὴ ταῦτα εὐδόξιον εἴ-
κωνταντιναπόλει τὸ δρεῖς δόξης τερραπο-
τίσανθεν εὐνόμιον τῆς κυζίκη επικοπον αὐτοῖς
γνωτὸν δενὸν οὐτα λέγειν, την πεδινὴν πόλιν
τερραποτίδοις μάρτυρας καὶ κυζίκων εἰ-
κύσασθε ὡς ὃ εἰς κύζικον ταρεκελόδειον
τάγματι βασιλέως, εἰδοτίς εἰς εἰδοτούσσα-
τοι θάδες ἐκκλησίας καθέρχειν. οἱ δὲ εἰδο-
τειδόμορφοι, εὐκήπτεον οικονέξω κατασκε-
τανεῖς, τερραποτίς πολιτεώς ἐκκλησίαζον εἰ-
μίν μηντὸν τέρει, καὶ τὸ ομωνύμιον τότεν αὐ-
τοῖς, μικρὴν οὔτερην ἐρῶ.